

Rodriguez

Het is middernacht en ik zit krentenbollen te eten, met kaas. Ik ben niet geil. Dat lijkt me niet gezond. Misschien komt het door al die krentenbollen.

Ik luister Sixto Rodriguez. “Sweet Marie Jane”, zingt hij, maar volgens mij gaat dit liedje niet over een meisje. Even googlen. Het betekent wiet. Ik rook het nooit omdat het hier niet verboden is. Hebben de Amerikanen daar wel eens over nagedacht?

Ik kom net terug van een dichtersfeestje. Daar wordt wel flink gerookt. Ik begeleidde Matthijs die To Ramona van Dylan verkrachtte. Na afloop komt een meisje vertellen dat ze het mooi vond. Matthijs is een sukkel, en Imisma (heette ze zo?) is mooi, dus ik neem zonder schuldgevoel het gesprek over.

Ze houdt van Dylan, maar wil alleen over zichzelf praten. Ze speelt klassiek piano, al heel lang, maar zingt ook popliedjes. Maar ze houdt zich vooral bezig met dans. “Ken je Rodriguez?”, vraagt ze. “Nope”, zeg ik. “Dat is een soort Dylan, maar dan veel poetischer. Er is een documentaire over hem gemaakt.” “Ken je Dirk Kuijt? Dat is een soort Messi, maar met meer balgevoel”, zeg ik. Het gesprek sterft. Een minuut later zie ik haar zoenen met een jongen die een halfuur daarvoor zijn hand om mijn ballen legde en “lekker ding” zei.

“You’re the coldest bitch I know”, zingt Rodriguez nu. Best een goede artiest.